

[Finansministeren.]

Med Hensyn til de Betænkeligheder, det ærede Medlem nærede vedrørende Nedsættelse af Bøderne, har jeg allerede udtalt mig, og de almindelige Betragtninger, det ærede Medlem i samme Forbindelse anstillede om forskellige andre Spørgsmaal, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal dog sige den ene Ting, at jeg synes ikke, det er nogen korrekt Fremstilling af vore tidligere Forhandlinger, naar det ærede Medlem siger, at jeg har modsat mig en Skærpelse af Ligningsreglerne, da vi forhandlede om Ligningsloven for det næste Skatteaar. Det eneste, jeg har gjort, er — i øvrigt i Overensstemmelse med alle andre Partier i dette høje Ting end netop det, som det ærede Medlem tilhører — at modsætte mig, at en principiel Ændring af Ligningsreglerne blev gennemført i Huj og Hast i Stedet for at blive ordentlig gennemtænkt. Det er ikke min Mening, at dette Spørgsmaal skal syltes. Jeg har allerede tidligere her i Tinget udtalt, at det er min Hensigt, at de Forslag, som man arbejder med i Skattekommissionen i saa Henseende, skal bringes frem til Lovgivning inden næste Aars Skatteligning. Jeg skal gerne her udtrykkeligt gentage dette Løfte.

H. C. Hansen: Jeg skal ikke forlænge Diskussionen paa et saa sent Tidspunkt. Jeg vil gerne for det første sige til den højtærede Finansminister, at jeg har ikke følt mig overbevist om Rigtigheden af Stk. 2 i § 2 ved den højtærede Finansministers Bemærkninger. Jeg har tværtimod følt mig bestyrket i min Tvivl om Rigtigheden, navnlig derved, at den højtærede Finansminister selv havde haft meget store Betænkeligheder ved denne Bestemmelse. Men jeg gaar ud fra, at vi i Udvalget kan gaa nærmere ind paa dette Anliggende, og saa maa vi jo se, om der virkelig foreligger saadanne tvingende Grunde, at Bestemmelsen vil være nødvendig. Ogsaa de andre ærede Ordførere har jo udtrykt deres Betænkelighed ved en saadan Foranstaltning, der i givet Fald ændrer en afsagt Dom. Det er meget risikabelt, og det maa være et uhyre ubehageligt Job for de paagældende Mennesker i et eventuelt Nævn og først og fremmest ubehageligt for den Finansminister, der skal træffe en saadan Afgørelse.

Jeg har forstaaet af en enkelt Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, at han overlod det til Fremtiden at afgøre, hvor meget af de ekstraordinære Udgifter der skulde overføres til en Særkonto i Nationalbanken, vel sagtens en Særkonto

paa Linie med den, vi har faaet oparbejdet til de 8 Milliarder under Krigen. Jeg er ikke sikker paa, selv om jeg forstod, at der var Overensstemmelse paa mange Maader mellem det ærede Medlem Hr. Aksel Møller og den højtærede Finansminister, at der vil kunne opnaas Overensstemmelse paa dette Punkt. Jeg tvivler om, at den højtærede Finansminister vil gaa ind paa en Betragtning, hvorefter man oparbejder en ny Særkonto i Nationalbanken, som ved en ny Pengeforanstaltning paa et senere Tidspunkt skal bringes ud af Verden. Jeg er fuldkommen klar over, at det var en Sidebemærkning fra det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, men da jeg har hørt det Synspunkt blive bragt til Udtryk ved andre Lejligheder, vil jeg gerne have sagt, at en saadan Udvej kan næppe være tænkelig. Jeg har ment, at de Beløb, der indkom her ved Formueopgørelsen, var i den Grad af ekstraordinær Karakter, at de kunde bruges til Inddækning af de ekstraordinære Udgifter. Jeg tænker med det, jeg her har talt om, paa Begrebet de tyske Flygtninge, jeg tænker paa de Udgifter, vi har til Retablering paa forskellige Omraader efter Tyskernes Tilstedeværelse her i Landet. Den højtærede Finansminister deler den Opfattelse, at disse Udgifter kan ikke afholdes ad ordinær Vej, og derfor synes jeg, at Valget staar imellem, om de skal afholdes ved, at der optages Laan — og de Laan kan naturligvis den højtærede Finansminister optage for en ganske kort Periode, men han bliver paa et eller andet Tidspunkt nødt til at søge optaget Laan for en længere Periode til Dækning af disse Omkostninger —, eller ved, hvad jeg altsaa stadig væk mener vil være den fornuftigste Fremgangsmaade, at bruge disse særlige Midler hertil.

Men paa den anden Side maa jeg naturligvis erkende, at saa længe der ikke fra den højtærede Finansminister foreligger et Forslag for Rigsdagen til en Eengangsskat, saa er meget svært overskueligt. Jeg har en Angst for, at den højtærede Minister med Placeringen af disse særlige Penge tilsigter at begrunde en Nedsættelse af Eengangsskattens ellers paatænkte Provenu. Jeg tilstaar, at jeg har ham lumsk mistænkt paa det Punkt. Det er muligt, at det er uberettiget, at det er helt urimeligt — man kan daarligt dømme om det, for man ser, hvad den højtærede Finansminister kommer med af Forslag over for Rigsdagen.

Som sagt, vi faar jo Lejlighed til i Udvalget at tale nærmere sammen om hele dette Anliggende. Den højtærede Finans-